

Projekt Agon

Den længe ventede tur til Fürth i sydtyskland kom endelig. Dagen, hvor vi skulle afsted mod den store konkurrence Agon. Vi var alle spændte og humøret var højt, da vi mødtes på stationen i Aabenraa kl. 06.30 torsdag morgen.

Turen var på små 900 km og tog ca. 10 timer med pauser. Vi ankom til Katastrophenschutzzentrum BRK (i dansk tale, Beredskabscentret) ved 17 tiden. Her skulle vi tjekkes ind og have vores udstyr godkendt, udleveret reglerne og indlogeres i den idrætshal hvor vi skulle sove, sammen med alle de andre deltagere. På forhånd var vi alle lidt skeptiske for at skulle sove i en hal med så mange mennesker, men det viste sig at være ret hyggeligt og slet ikke så slemt som først antaget, og vi fik hurtigt oprettet en dansk lejr.

Allerede ved godkendelse af vores udstyr kom de første udfordringer. Dommerne kunne allerede her se, at vi manglede forskelligt udstyr, som det skulle vise sig, vi ville få brug for i konkurrencen. Vi fik derfor udleveret en kuffert, med intuberings udstyr og div. medikamenter, som vi i DK kun har på lægebilen.

Der var kun ankommet et par hold før os. Stille og roligt dukkede der flere hold op, og vi sluttede aften af med lidt aftens mad på ægte tysk maner, Bratwurstbrötchen mit Kartoffel- und Krautsalat ☺

Fredag stod på den første konkurrence runde, der var tilmeldt 15 Ambulanceteams, men kun 7 hold dukkede op, nogle havde bilproblemer og andre holdt sig bare væk. De fleste teams bestod af tyske firmaer, kun Danmark og Østrig var repræsenteret udefra. Vi var alle ved godt mod, og ret afslappet omkring, at det var en konkurrence, hvilket jo kun var en kæmpe fordel, når nu det er en konkurrence. At holde hovedet klart og have overblik er kendetegnet for en ægte Falckredder.

Allerede da vi ankom på pladsen i vores Falck Ambulance og Indsatsleder bil, kunne vi fornemme manges øjne hvilede på os. Vi sørgede selvfølgelig for, at placere bilerne så alle kunne se dem, og derved give lidt reklame ☺ Det skulle senere vise sig hvorfor mange så, så interesseret på os. Vi fik fortalt at de tyske Ambulancefolk, så ret anstrengt på os Falckfolk, fordi Falck eftersigende er på vej til at gøre sit indtog i Tyskland. Derfor var det generelle indtryk, at Falck "bare" kom med alle deres biler og eget personale, og fyrede alle de tyske reddere, men det forsøgte vi med ægte dansk humor, at mane i jorden og det lod også til at virke, for de løsnede stille og rolig op som timerne gik.

Den første dag var der 7 øvelser som skulle gennemføres. Det højeste antal point man kunne opnå pr. øvelse var 100 point. Alle point blev samlet sidst på dagen, hvorefter man blev indplaceret. Det meste af øvelserne fredag bestod i, behandling af traumepatienter, hjertestop og en lille smule medicinkendskab. Fredag fik vi en flot 3. plads. Hvilket gjorde et stort indtryk på alle de andre teams, som kom og sagde at de var imponeret over vores arbejdsgang i de forskellige øvelser. Vi fik især stor ros for vores måde at håndtere traumepatienter på, samt vores samarbejde, og specielt da de så fik at vide, at vi ikke arbejder

sammen til dagligt. Samtlige teams som deltog i konkurrencen arbejdede sammen til dagligt, mange af dem var sågar konkurrencehold, som decideret tog til konkurrencer for deres firmaer, så de øvede jævnligt på deres stationer, når der ikke var noget at lave. Og her stod vi 5 folk fra Danmark som knap kendte hinanden, ikke havde øvet sammen og vi gjorde det faktisk ret godt.

Vi blev mødt af nogle store udfordringer, i de forskellige øvelser, hele konkurrencen igennem. Hele konkurrencen var baseret på PHTLS principper, og på tyske kompetencer, hvilket ligger noget over vores i DK, hvad angår medicinering. Mange af de medikamenter som der skulle bruges, er kun noget vi i Danmark har på lægebilerne. Eftersom at vi ikke har det danske kendskab til brug af disse, var der nogle ting, som skulle ændres i øvelserne, når vi var på. Det gjorde os ret handicappet i bedømmelserne. Heldigvis havde vi to dygtige tyske kollegaer med på holdet, begge behandlere, som arbejder i DK og de havde fra deres uddannelse i det tyske korps, den fornødne viden hvad angik intubering og noget af medicineringen, og ikke mindst sproget, så vi forsøgte os så godt vi kunne, samtidig med vi forsøgte at holde os indenfor vores egne danske kompetencer, og det gik jo ret okay.

Det har været en stor udfordring på godt og ondt, og vi havde efter hver dag et møde med dommerne, hvor de forklarede os hvorfor de havde givet point, som de havde gjort, og for at spørge til hvilke kompetencer vi arbejdede under. Men trods handicappet, syntes de vi gjorde en god indsats, og de blev også klogere på hvad der skulle gøres bedre og anderledes til næste gang, så også udenlandske korps har en mulighed for at deltage, på lige vilkår med tyske korps. Men der er ingen tvivl om, at hvis Danmark skal deltage igen, skal der øves i kompetencer som ligger over vores egne, hvilket nok skulle kunne lade sig gøre. Dommerne lovede os, at der i reglerne og indbydelserne fremover nok skulle specificeres, hvilke kompetencer, der arbejdes ud fra, så div. lande havde mulighed for at forberede sig.

Øvelserne gik rigtig godt, set fra vores synspunkt, og vi fandt stille og roligt vores egen rytme, når der skulle præsteres i øvelserne. Vi havde som det eneste hold et kampråb, som selvfølgelig lød "HURRA HURRA HURRA FALCK" og der var vist ikke det korps på pladsen, som ikke fik det at høre 😊

Der var som sagt stor interesse for vores færden og arbejdsgang, og hver gang vi skulle i kamp, stimlede folk sig omkring og fulgte nøje med i alt vi lavede. Folk roste os for vores afslappede måde at være på, og for vores gode humør. Vi fik fortalt at man i Tyskland er meget alvorlig når der skal udføres en opgave, også i en konkurrence, en hel weekend. Vi var alle på holdet fuldstændig enige om, at vi var der for at få en oplevelse, samt repræsentere Falck så godt som muligt og det resulterede i latter, højt humør og pæne resultater hele weekenden igennem.

Den første konkurrence dag sluttede kl. 19.00, så der var også tid til det sociale. Fredag aften blev der holdt en Blålys fest, som de kalder det i Tyskland. En fest de forskellige regioner holder et par gange om året, for det lokale brand- politi og rednings korps. Det afholdes som regel på en lokal bar. Det var en rigtig hyggelig aften, hvor alle deltagerne blev rystet sammen, og der var mulighed for at udveksle erfaringer, traditioner og kulturer i de forskellige korps.

Lørdag skulle der dystes i 5 lidt sværere øvelser end dagen før og vi kæmpede os igennem så godt vi kunne. 10 % af de point vi fik om fredagen, blev lagt i lørdagens resultat. Denne dag bestod overvejende af øvelser, hvor vi skulle finde ud af hvad patienten fejlede, dog stadig med elementer af tilskadekomster. Dagen gik godt og vi hyggede os og det endte med en flot 4. plads, igen med en masse udfordringer både sprog og kompetencemæssigt. Vores samarbejde blev bedre og bedre som dagene gik, og humøret var stadig højt og vi var opsat på at gøre vores bedste.

Lørdag blev afsluttet med oplysning om placeringer og point. Ledelsen havde arrangeret et band, som kom og spillede, mens vi hyggede os med grillmad og socialt sammenværd.

Søndag var den store finaledag. Et hold var røget ud lørdag, det hold med mindst point. Så vi var 6 hold tilbage, som skulle kæmpe om pladserne. Der var 2 øvelser der skulle gennemføres, og ud fra dem blev der fundet to finalister, 3. og 4. plads og sidst men ikke mindst 5. og 6. plads. Vi havde selv ret gode fornemmelser omkring vores indsats, øvelserne var noget mere indviklet end fredagen og lørdagens øvelser, så det var med spænding i maven, vi sad og ventede på resultaterne. 3. og 4. plads blev råbt op, og vi blev endnu mere spændt, da vi ikke var nogen af dem, og så blev spændingen udløst; finalepladserne gik til de to hold, som var konkurrencehold, for hver deres firma. Vi blev nr. 5 og efter lidt betæknings tid, syntes vi da også det var en okay plads, set ud fra de udfordringer vi har stået overfor. Vi var 3 point fra at komme til at dyste om 3. pladsen og 12 point fra finalepladsen, så det har været et tæt løb mellem holdene.

3. og 4. pladsen skulle dyste i en øvelse og ligeledes skulle finalisterne, og ud fra point blev de placeret. Den store finale var en stort skadested, trafikuheld med 8 tilskadekomme /døde. De to finalister

kom ikke sovende til 1. pladsen. Vi blev på holdet enige om, at blive og se finalen, og så køre hjem mod Danmark bagefter. Der ventede os som før omtalt, en lang rejse hjem, lige med lidt ekstra tid på motorvejen pga. vejarbejde, ulykker og uvejr. Vi ankom til st. Aabenraa kl. 02 søndag nat. Rejsen var slut. En rejse igennem mange øvelser, forskellige kulturer, behandlingsmetoder og sidst men ikke mindst en rejse igennem en kæmpe oplevelse.

Det har været en oplevelses- og lærerig weekend, både hvad angik metoder og erfaringer fra de andre korps, men også det sociale. At snakke med andre reddere i andre lande, giver stof til eftertanke.

Vi blev på konkurrencen kendt som det humørfyldte hold, fra Falck i Danmark. Holdet med latter, smil og højt humør, som samtidig formår at gøre en god indsats i øvelserne, det var bare nogle af de rosende ord, vi fik med på vejen. Stemningen blev mere afslappet i blandt de andre hold, som stille og roligt kom hen og snakkede. Det endte med et fantastisk godt kammeratskab, holdene imellem. Interessen for Falck er stor i Tyskland, på både godt og ondt, det fik vi at se med egne øjne, og vi gjorde hvad vi kunne for at mane alle de grimme forestillinger, der var omkring Falck til jorden. Vi er jo alle super stolte af, at være i et firma som har eksisteret i over 100 år, og vi gør det faktisk ret godt, set i lyset af, at vi startede som et lille firma i lille Danmark, og som nu spreder sig ud over hele verden ☺ det forsvarer man gerne med næb og klør ☺

Vi er på holdet enormt glade for, at få lov at deltage i Projekt Agon, og vi er alle enige om, at vi gerne stiller op for Falck igen, trods alle udfordringerne ☺

Maria, Christoph, Katrine, Sebastian og Diana